

СНѢЖЕНЪ ЧОВѢКЪ

приказка

отъ

Хансъ Христианъ Андерсена

„Дърво и камъкъ се пукатъ отъ студъ; тъкмо време както трѣбва!“ — си казваше снѣжниятъ човѣкъ. „Такъвъ вѣтрѣ, наистина, може да съживи човѣка. Но гледай само оная главня, какъ се е опулила тамъ!“ Главня наричаше той слънцето, което тъкмо се канѣше да залѣзе. „Тя нѣма да ме накара да замигамъ отъ блѣсъкъ; ще си стискамъ здраво очитѣ.“

Вмѣсто очи, снѣжниятъ човѣкъ имаше два голѣми тригълни кжса керемиди: устата му се състоеше отъ едно гребло, та той си имаше и зжди.

Снѣжниятъ човѣкъ се роди подъ виковетѣ „ура“ на момчетата; съ звѣнци и съ плѣсъкъ на камшици го поздравиха тѣ.

Слънцето залѣзе. Пълната месечина изгрѣ едра и валчеста, а въздухътъ се засинѣ отъ сияние и свѣтлина.

„Ето я, че се задава пѣкъ сега отъ другата страна!“ — рече снѣжниятъ човѣкъ. Той си мислѣше, че слънцето е отново изгрѣло.

„Но ето, че я отучихъ да пече! Нека си виси сега тя тамъ, нека си свѣти, за да мога да се виждамъ. Но много би ми се искало да знамъ нѣкакъ си, какво да направя, за да мога да се помрѣдна отъ мѣстото си! Много ми се ще да си помрѣдна ржцетѣ и нозетѣ. Ехъ, да можехъ, и азъ щѣхъ да правя като момчетата; щѣхъ да се пѣрзаямъ по леда; но не мога да вървя.“

„Бау, бау!“ — излая отвѣрзаното куче.

